

skuelser om Forholdet mellem Over- og Underordnet. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt endnu kun tilføje, at vi have en Bestemmelse i Grundlovens §. 77, der siger: „Domstolene ere berettigede til at paakjende ethvert Spørgsmaal om Øvrighedsmyndighedens Grændser. Dog kan den, der vil reise saadant Spørgsmaal, ikke ved at bringe Sagen for Domstolene unddrage sig fra foreløbigen at efterkomme Øvrighedens Befaling“. Jeg anseer det utvivlsomt, at Alle, endog saa Stiftsøvrigheden og Kirkeinspektionen, maae foreløbigt rette sig efter Ministeriets Befalinger. Troe Vedkommende, at Ministeriet har tilfidsat Lovgivningen og er i Strid med Lovene, maae de søge deres Regres imod det paa den Maade, de finde rigtig. Ja, der er atter her et Forhold — det er vanskeligt at tale, naar man skal omfatte alle Tilfælde — som gjør, at jeg isøvrigt villigt skal indrømme, at der ogsaa kan være saadanne Tilfælde, hvor Vedkommende maatte være berettigede til at faae Spørgsmaalet indbragt for Domstolene; men saa maatte der under alle Omstændigheder fra Vedkommendes Side strax gjøres Stridt for at faae det bragt under Paakjendelse. Vi kunne jo nu vente paa denne Maade at faae Spørgsmaalet afgjort med Hensyn til Skjelsfor; thi forsaavidt man ikke skulde efterkomme Ministeriets Paalæg, vil der jo være en Lidelighed, hvor Vedkommende kunne faae Sagen bragt ind for Domstolene.

Det vil saaledes sees, at jeg ikke har Noget imod Paragrafen, som den er foreslaaet affattet, og jeg anseer det som et lykkeligt Varsel for, at disse Sagers Behandling skal bringe mig blidere Dage, end de hidtil have bragt mig, at Udvalgets ærede Ørdsfører, paa hvem det saameget berder, hvilke Aaar der i den Henseende ville blive mig tildeel, har været med at stille de gjorte Forslag. Jeg lover mig en heel Skærfommer, der vil komme efter denne Tid, naar han vil lægge sin vægtige Indflydelse til, at disse Anstuelser faae Indgang hos de underordnede Autoriteter, og naar han vil bruge hele sin Myndighed i den Henseende.

Jeg skal tilføje, at det forekommer mig ikke, at jeg har begrændset det ærede Medlems Talefrihed. Det vil sees af hans Yttringer her

iaften, forekommer det mig, at han aldeles ikke paa nogen Maade har følt sig bunden eller geneert, og jeg forstaaer ikke, hvorledes han paa eengang kan klage over at være begrændset i sin Yttringsfrihed og samtidsigt dermed gjøre den Brug deraf, som han har gjort, og som jeg paa ingen Maade finder overdreven; thi for mig maae Alle httre sig, hvorledes de vilde, naar de kun efterkomme de Ørdrer, som gives af Ministeriet, og saalænge, det gjentaager jeg, jeg er Minister, vil jeg forlange de Ørdrer, jeg giver, efterkomme; jeg skal bruge ethvert Middel, jeg har, for at staffe mig Lydighed, og jeg taaler ikke, at noget af Ministeriet givet Bud negtes Lydighed under Paaskud af, at man opfatter Loven anderledes. Det forekommer mig isøvrigt, at den nye Paragrafs Form er noget uheldig. Sætningen er meget besværlig; den er overordenlig lang. Jeg veed ikke, om Udvalget ikke vilde være betænkt paa at slaae den noget itu og give den en noget mere elegant Stikkelse, end den nu har. — De eneste Endringsforslag, jeg har Noget imod, ere de under Nr. 6 og 7. Der staaer i § 2: „Ved de aarlige Regnskaber har samme Ministerium at gjøre Rede og Rigtighed osv.“; der har Udvalget foreslaaet, at Ordet „de“ skulde udgaae, saaledes at der kom til at staae: „Ved aarlige Regnskaber osv.“; men dette er to ganste forskjellige Ting. Ved „de aarlige Regnskaber“ menes der selvfølgelig Statsregnskabet, og dertil knytter det sig paa en ret naturlig Maade. Posten vil komme ind under de forskjellige offentlige Stiftelser, der sortere under Ministeriet. I det der nu gjøres Rede og Rigtighed for, hvorledes disse Beløb ere komme ind, hvorledes de ere forentede og tilbagebetalte, vil der tillige af sig selv være en Anledning til at ophjse, hvorledes de ere blevne forbeelte, og saa er det ogsaa ganste naturligt, at Spørgsmaalet herom i saa Henseende knyttes til Statsrevisionen. Den Maade, hvorpaa Fordelingen er steet, vedkommer vel hverken Statsrevisionen eller Regnskabet; men da Ministeriet maa tage Beslutning herom og maa tage den ligeoverfor en stærk Modstand fra mange Forskjellige, troer jeg, at det vil styrke Ministeriet, at man i det offentlige Statsregnskab tillige giver Rede og Rigtighed for, hvor-